

SUDBINA KRALJEVSTVA POČIVA NA SEČIVU JEDNOG ASASINA

LAV iz KAIRA

SKOT ODEN

Preveo Vladimir D. Nikolić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

Kan ma kan
fi qadim azzaman

„Bejaše, ne bejaše,
u prohujalim vremenima...“

– TRADICIONALNA BEDUINSKA PESMA

PROLOG

ZVEKET I UDARCI ČELIKA su zamrli, zvuci izgubljeni u vetru koji je zavijao iznad snegom prekrivenih grebena i izlivao se u prevoje i zaštićene doline visokih avganistanskih planina. Pukotine u olovnosivim oblacima – oblacima koji nisu nagoveštavali nikakvo olakšanje od dugačke zime na Krovu sveta – dozvoljavale su kratak, podsmešljiv pogled na plavo nebo i zlatastu svetlost sunca. Međutim, i to beše obmana, budući da nejakim zraci sunčeve svetlosti nisu mogli da ublaže hladnoću koja je poput noža sekla kroz kožu i vunu i debelu odeću, smrzavajući meso i ledeći bradu ljudima.

Ipak, dvojica muškaraca, sučeljena na krivudavoj stazici koja je vodila do seoceta Kuram ugneždenog u planinskim vrljetima, nisu obraćala mnogo pažnje na vetar, hladnoću, ili pak slabašnu sunčevu svetlost. Nanosi snega i gole stene behu im jedno te isto dok su polako kružili jedan oko drugog, a dah im se ledio sa svakom prodahtanom kletvom, pri čemu je svaki borac tražio priliku da privede ovu borbu krvavom svršetku. Oba čoveka su bila obučena u poderane avganistanske čakšire i ofucane turbane, opasane odežde od prugaste svile i prljave vune, sa kaiševima načičkanim drškama bodeža; bili su slične visine – ali dok je jedan bio krupan, širokih ramena, sa vratom poput bika i sedim vlasima u bradi, drugi je bio mlad i vitak, graciozan poput turske sablje koju je držao u ožiljcima prekrivenoj ruci.

„Baber-kane“, reče mladić na arapskom jeziku obojenim egipatskim naglaskom, „izmiri se sa Alahom, jer je tvoj život pri kraju. Krv Kurama je bedna cena za krv slugu moga gospodara, ali to je cena koja mora biti plaćena.“

Mišići u Baber-kanovom vratu su nabrekli kad je okrenuo glavu u stranu i pljunuo na tlo. U šaci je držao *salavar* – dugi bodež avganistanskih

gorštaka – sa šezdeset centimetara dugačkom jednoseklom oštricom od senkama prošaranog čelika iz Damaska, starijeg od islama, i balčakom obmotanim kožnim trakama i srebrnom žicom. Iskeženo lice izrezbareno u žučkasto slonovači cerilo se sa jabuke mača. „Tvoj gospodar? Tvoj gospodar je kukavica koja sedi na svojoj planini i igra se carstva! Tja! Misliš li da ne znam ko si ti, pseto alamutsko? Možda si pobio dvadesetak mojih Afrida, ali ja sam ubio hiljadu tvoje braće, hiljadu tvojih pasa iz Alamuta!“ Baber-kan podiže *salavar* dok su mu oči sevale. „Deder priđi bliže, moj mali asasine! Priđi bliže i postani hiljadu prvi!“

Mladom asasinu pade mrak na oči; izustivši grlenu psovku, skočio je prema Baber-kanu i zamahnuo sabljom u luku koji bi afridskom poglavici oftikario glavu s ramena... da ga ovaj nije očekivao. Baber-kan se sagnuo i izmakao u stranu, zuba ogoljenih poput osmeha mrtvačke lobanje dok je zadavao protivudarac.

Samo je puki refleks spasao mladiću život. Krajičkom oka je spazio *salavar* koji se spuštao, čeličnu oštricu koja se presijavala na bledom zimskom svetlu; trznuo se u stranu i nespretno postavio sablju kako bi parirao Baber-kanovom sečivu. Čelik je udario u čelik uz odzvanjajući tresak dok je *salavar* – premda naizgled krt i lomljiv – skršio oštricu asasinove sablje odmah iznad balčaka. Mladi ubica je vrisnuo kada mu je vrh avganistanskog sečiva zasekao obrvu i rasekao levi obraz, za dlaku promašivši oko.

Asasin se zateturao, držeći se za okrvavljeni obraz. Nešto više od pukog bola zatutnjalo mu je u glavi. Jezivi osećaj puzao mu je po koži lobanje i nadole niz kičmu – *hiljadu ledenih pipaka koji pokušavaju da pronađu put u njegovu dušu*. U ušima mu je odjekivala sablasna karkofonija glasova koji nisu bili njegov sopstveni – *zavijajući, blebećući, proklinjući, vrišteći; glasovi ispunjeni gnevom, užasom, svrhom... ledenom, ubilačkom svrhom*. Vilica mu se stegnula i zaškrgutao je zubima dok mu je bes ključao u grudima. Da li je preživeo strahotnu opsadu Askalona, inicijaciju u *Al Hašišiju* i iscrpljujući lov kroz avganistanske planine kako bi Afridima doneo smrt po nalogu svog gospodara, samo zato da bi skončao od otrovanog sečiva? *Nije otrov*, narugao se jedan glas, jači od ostalih; prastari glas obojen ludilom. *Ne, nije otrov*.

Asasinov gnev je nadjačao agoniju i pružio mu trenutak potpune jasnoće. Glasine koje je čuo o Baber-kanovoj surovosti, o njegovoj ludačkoj bezobziranosti, o sporazumu između poglavica afridskog plemena i *đina* iz planina, najednom su dobile smisao. Mora da je posredi

bio *salavar*. Kakvim to đavolstvom, nije mogao smisliti, ali dodir oružja mu je ispunio glavu vizijama, prastarim i krvavim scenama pokolja, krvoprolića, i izdajstva. Dozivale su ga... asasinovi mišići se bolno zgrčiše; zateturao se prema Baber-kanu a zatim pao na kolena, gledajući naviše kroz izmaglicu krvi i besa. „To... to s-sečivo!“

„Da! Osećaš to, zar ne?“ odvratio je Baber-kan; prešao je palcem i kažiprstom uzduž oštrice *salavara*, sakupljajući asasinovu krv. Svirepi osmeh mu se proširio kad je liznuo krv sa jagodica prstiju. „Ovo je Čekić nevernika, i niko mu se ne može odupreti! Kako se zoveš, psu?“

„Asad“, odgovorio je mladi asasin. Sedeo je pognute glave, nesvestan krvi koja mu se slivala niz rasečen obraz. Zglobovi prstiju desne šake mu behu sasvim beli, toliko jako je stezao dršku polomljene sablje. *Moje pravo po rođenju*. Usta mu se zgrčiše, nozdrve raširiše, dok se borio protiv zastrašujuće paralize izazvane tom đavolskom oštricom, usredsređeno posmatrajući skršeno sečivo ispred sebe. *Očeva sablja!*

„Čekić nevernika ubija pre nego što uopšte zadam poslednji udarac! Čak i najnežnije milovanje sečiva lišava čoveka sve odlučnosti, ostavljajući ga golog i drhtavog na ivici ambisa!“ Nasmejao se Baber-kan. „Asad, kažeš? Moja braća će saznati ime budale koja je mislila da izazove poglavicu Afrida!“ Prišao je bliže i podigao *salavar*, vrha nameštenog za smrtonosni udarac.

„Dobar trik“, rekao je Asad podižući pogled, „budući da se tvoja braća već nalaze u paklu!“ Asad se pokrenuo s neočekivanim beznađem ranjenog lava. Bacio se prema Baber-kanu i zario krhotinu sablje koju je držao u desnoj šaci Avganistanca u prepone. Krv je šiknula, pušeci se na hladnom vazduhu, dok se Avganistančeva besna rika pretvarala u vrisak bola. Skršeno sečivo je zagrizlo duboko; Asad ga je trgnuo nagore, otvarajući Baber-kanov stomak sve do pupka.

Krv se povukla iz Avganistančevog lica. Zanjihao se na nogama, očiju iskolačenih u neverici; Posegnuo je rukom napred i drhtavim prstima stegnuo okovratnik Asadove odežde. Baber-kan je s mukom pokušao da podigne sečivo *salavara*.

„Alaha mi!“ graknuo je. „K-kako?“

Asad je zgrabio Avganistanca za zglob i istrgnuo mu sečivo iz šake. Dodir balčaka od srebra i slonovače poslao je bele munje usijanog bola kroz asasinove mišiće, dok je istovremeno osetio kako mu nešto hladno i teško dodiruje um. Nešto prastaro. Nešto ispunjeno mržnjom. Asad se

trznuo, užasnut, ali je stegnuo zube i nastavio da drži *salavar*. „Ja sam *Al Hašišija*, budalo“, odgovorio je asasin. „Dok se ostali užasavaju ambisa, sinovi Alamuta ga priželjkuju. A sad, neka volja moga gospodara bude izvršena!“

Pre nego što je Baber-kan mogao da reaguje, Asad mu je jednim laganim pokretom prešao *salavarom* preko grla a zatim gurnuo telo na zemlju. A Baber-kan, gospodar Kurama i poglavica Afrida – Baber-kan, koji je navukao na sebe gnev Skrivenog gospodara Alamuta zato što je ubijao njegove emisare – načinio je nesiguran korak unazad, stropoštao se na zemlju, i proveo poslednje trenutke života grčeći se u kaljuzi krvi i snega.

No, asasin nije obratio nimalo pažnje na Baber-kanove samrtne muke. Nije obraćao pažnju na hladnoću, ni na vetar, niti na goruću agoniju posekotine na obrazu. Ne, asasinova pažnja je ostala usredsređena na dugačko sečivo u njegovoj ruci, na jabuku od žučkaste slonovače izrezbarenu u obliku iskežene njuške *đina*. „Ja sam *Al Hašišija*“, rekao je đavolu sa blistavim očima. „Ja sam ovaploćena smrt.“

Kao i ja, odgovorio je đavo...

PRVA SURA*: PALMIRA

1.

SUNCE JE VISOLO NA krvavocrvenom nebu poput deformisanog grumena bakra, zacrnjenih ivica, isijavajući talase nesnosne toplote nad pejzažem opustošenim ratom. Hiljade oklopljenih leševa prekrivale su ulice Askalona – tela zauvek zamrznuta u činu umiranja; iskasapljeni na komade, ali ipak sa čeličnim i železnim sečivima još uvek u rukama. Iscepani stegovi, koje su nekada branioci Askalona ponosno nosili, sada su poput duhova šuštali na vreloom povetarcu.

A poput duha je, takođe, figura tamnokosog dečaka lutala kroz nepreglednu masu pobijenih, dok je mahala drvenim mačem u mladalačkoj razuzdanosti. Dečak je zamahivao mačem na zamišljene neprijatelje, a bleđa koža njegovih udova bila je u neskladu s ovom krvlju prekrivenom pustom. Jurio je vetar, jurio je zefire prašine kroz napuštene trgove i niz krivudave ulice; pored spaljenih građevina koje su opljačkali pobednički nazareni.** Vetar je odveo dečaka do srca grada, do mesta na kojem je uništena džamija zauzimala središnji deo prostranog trga.

Ovde se dečak zaustavio i lako udario po zemlji vrhom mača. Čelo mu se nabralo dok je posmatrao građevinu. Znatiželjan, popeo se uz niske

* Sura, poglavlje Kurana. (Prim. prev.)

** Nazareni, srednjovekovni muslimanski naziv za hrišćane. (Prim. prev.)

stepenike i zavirio kroz odškrinuta vrata. Unutra, senke su se kovitlale poput dima pogrebne lomače; zraci bakarnocrvene svetlosti prolazili su kroz pukotine u kupoli. Dečak je spazio tamno obličje čoveka koji je koračao ivicom prostorije, vitku utvaru obučenu u tuniku od prljave bele tkanine, koja je obazrivo izbegavala mutnu sunčevu svetlost.

Dečakova mladost ga je učinila neustrašivim. Prešao je preko praga, a glas mu je zaparao tišinu. „Šta je bilo ovo mesto?“

Istog trenu, silueta se zaustavila i okrenula prema vratima, spustivši se u čučanj grabljivice, spremna za skok. Onjušila je vazduh poput lovačkog psa na tragu zeca.

„Jesi li gluv?“ rekao je dečak. „Šta je bilo ovo mesto?“

„Grobница“, odgovorila je figura hrapavim, grlenim glasom punim gneva. Krenula je napred, još uvek u čučućem položaju. „I zatvor.“

Dečak se osvrnuo oko sebe u neverici. „Zatvor? Za koga? Nema nikakvih vrata.“

„Za groznu i strašnu zver.“ Sablast je prilazila dečaku. „Zver koja nije okusila meso niti pila krv mnogo pre nego što su tebe izvukli, cičećeg i pištećeg, iz majčine materice, maleni.“ Bliže, zaobišavši široki zrak sunčeve svetlosti. Zlokobne oči su se caklile u polutami, a tetive škripale. Međutim, dečak i dalje nije pokazivao nikakvu bojazan; stajao je nepokretno, nevoljan da poveruje strančevim rečima.

„Kakva je to zver?“

Rastojanje između njih je sada iznosilo svega šest koraka; obličje se uspravilo. Dečak je video krvavu šaru koja je ukrašavala grudi prljave tunike; crveni krst na beloj podlozi. Obličje je obavijao zadah smrti; dečak je zatrepao i nabrao nos. Miris ga je podsetio da bi možda trebalo da bude oprezan.

„Zver najgore vrste“, prosiktala je utvara. „Ona koja je gladna!“ Templar je zabacio glavu unazad, gnevno zavijajući dok je skakao na preneraženo dete. Prekasno, dečak je podigao drveni mač dok su se mrtvački hladne kandže zarivale u njegovo grlo...

2.

ASAD SE PRENUO IZ sna i uspravio u krevetu, pipajući naslepo u potrazi za oružjem dok se istovremeno borio da potisne uzvik straha. Čelo mu je bilo orošeno znojem; nozdrve mu se raširiše dok su njegove

poput kremena surove oči pretraživale senovite kutke prostorije. Pored, njegova družbenica je zacvilela u snu. S džinovskim naporom, Asad se prisilio da udahne vazduh i naterao mišiće da se opuste. Natenane, skliznuo je natrag na krevet i sklopio oči dok mu je lupanje srca jenjavalo.

Beše to poznati košmar. Mada je otada prošlo četrnaest godina, sećanja na zastrašujuću opsadu Askalona još uvek su ga progonila – sećanja na glad i žeđ, na ogromne vatre i zagušljive oblake dima, na leševe ostavljene da istrule na suncu i plavokose divove čije su đavolske opsadne mašine isekle gradske bedeme poput papira. Nevoljan drhtaj mu je prošao telom.

Asad je uzdahnuo i otvorio oči. Slabašan povetarac je uskomešao živopisne lanene zavese na uskim prozorima; napolju, grimizne i zlatne trake su najavljujvale izlazeće sunce. Vazduh je treperio od vreline čak i pre nego što su prvi sunčevi zraci zapalili vatru na okrećenim zidovima od cigli od blata u pustinjskom gradu Palmiri.

Asad je prebacio noge preko ivice kreveta i seo. Premda se bližio četrdesetoj, njegovo telo je još uvek nosilo neizbrisiv pečat ratnika – ožiljcima prekrivenu mešavinu čvornovatih mišića i žilavih tetiva. Asadove crte lica su bile oštre i četvrtaste; ne neprivlačno lice je činio zlokobnim iskrzani ožiljak koji se pružao od ugla levog oka do vilice, upadljiv čak i kroz kratko potkresanu bradu.

Kretanje je probudilo njegovu pratilju. Žena se protegnula, a vlažan čaršav se povukao nadole i otkrio njene male grudi i deo zaobljenog kuka boje meda.

„Koliko je sati?“ promrmljala je Safija, milujući mu leđa.

„Skoro će zora“, rekao je Asad. „Nastavi da spavaš.“

Duplo mlađa od njega, Safija je bila milosnica sa očima boje gloginja, čije su joj draži donele lascivnu reputaciju na bazarima Palmire. „Pretoplo je za spavanje“, odgovorila je. Rukom je kliznula niz njegov stomak, milujući čvrste trbušne mišiće pre nego što je krenula još niže. Mazno je kazala: „Osim toga, ova devojkica bi zajahala svog omiljenog pastuva još jednom pre nego što sunce izađe.“

Asad je upleo prste u njenu razbarušenu crnu kosu; nagnuo se dole i žestoko je poljubio pre nego što je sklonio njenu ruku sa prepona. „Ne sad. Moram da završim posao.“

Safija je uzdahnula. „Kakav to posao možeš imati ovako rano?“ Prevrnula se na leđa i posmatrala kako Asada ustaje i prelazi preko poda zastrtog ćilimom do mesta na kojem je ležala njegova razbacana odeća.

„To te se ne tiče“, odgovorio je. Pronašao je dugačku košulju i bele pamučne čakšire ispod hrpe prozirne tkanine koja je predstavljala Safijinu haljinu, razbacanu i izmešanu u stihiji strasti prethodne večeri; navukao je čakšire, a potom se osvrnuo unaokolo u potrazi za čizmama. Stajale su u uglu prostorije, nedaleko od izgužvane gomile tkanine, za koju se ispostavilo da je njegov poderan opasač i turban, njegov nekada crn halat* – sada izbledeo do nijanse tamnosive boje, usled dejstva sunca i znoja – i prazne korice od drveta uvezanog kožom. Metodično, Asad je uzeo svoje stvari i obukao se.

„Ti si sumoran čovek.“ Safija se uspravila u krevetu dok je Asad vezivao kosu ispod turbana. Jedan nabor turbana je ostavio da visi slobodan, napravivši neku vrstu vela kako bi zaštitio usta i nos od peska nošenog vetrom. Ili kako bi sakrio crte lica od znatizeljnih očiju. „Nemaš li želje za životom?“

Asadovo lice je očvrstnulo. Prišao je ponovo krevetu; Safija se trznula i udaljila od njega kada je kleknuo, pogleda usredsređenih na glatku kožu u podnožju milosničnog vrata. „Za životom, da. Za pitanjima, ne“, rekao je i zavukao ruku ispod ležaja na kojem je do malopre spavao.

Asadovi prsti su se sklopili oko hladnog balčaka od slonovače. Istog trena, mišići na njegovim rukama se zategnuše kada je dodir poslao krhotine osećanja koje su mu se zarile u mozak – glad, čežnju, bes, bol, tugu. I, najsnažnije od svih: prastaro osećanje mržnje. Raširenih nozdruva, Asad je pokazao zube u prkosu. Odgurnuo je u stranu te kao žilet oštre vibracije, nadvladao ih je pukom snagom volje. Bolno grčenje mišića je nestalo u otkucaju srca, ostavivši tek slabašne odjeke za sobom.

Bacio je pogled na oružje koje je izvukao ispod kreveta – *salavar*, dugi bodež gorštaka koji su vrebali u visokim prevojima avganistanskih planina; jabuka oružja je bila izrezbarena u obliku iskeženog lica *đina*, čija su usta sa dugim očnjacima bila otvorena u urliku nemušte srdžbe. *Čekić nevernika, tako te Avganistanci zovu; sečivo afričkih poglavica – sečivo*

* *Halat*, dugačka odora širokih rukava od svile ili pamuka, tipična za oblast centralne Azije. (Prim. prev.)

ludaka. Ali koje ime ti je tvoj tvorac nadenuo, pitam se? Koje reči je izgovorio kada te je zadojio svojom beskrajnom mržnjom?

Asad, poznat od Sevilje do Samarkanda kao Emir Noža, osovio se na noge. Vratio je sečivo u kanije, a zatim je zadenuo korice u pojas oko struka, sa jednom rukom lako položenom na jabuku mača. Mahnuo je rukom Safiji dok je prelazio preko njene spavaće sobe i otvarao vrata sa ukrasnom železnom rešetkom koja su vodila u vrt. „Oblači se. Bliži se vreme za jutarnje molitve.“

„Molitve?“ kazala je u neverici. Ne stideći se svoje nagosti, milosnica je ispuzala iz kreveta i izašla za Asadom na portik sa kolonadom stubova. Vazduh je mirisao na svež pustinjski povetarac, na kuhinjski dim i tek ispečen hleb. „Ne izgledaš mi kao naročito pobožan čovek.“

„Nemoj misliti da me poznaješ samo zato što smo dvaput legli zajedno“, odgovorio je.

Traka narandžaste vatre osvetlela je istočni horizont, predskazujući dan neprevaziđene blistavosti – dan ispunjen vrelinom i prašinom i haosom. U roku od jednog sata nemilosrdno sunce će raspršiti hladne senke u vrtu. Primamljivo pljuskanje vode u plavo glaziranom basenu fontane postaće podrugljiv zvuk; ptice koje cvrkuću u bokorima procvetalog jasmína potražiće utočište pod strehama prastarih spomenika. Jedini predah od vreline u vrtu tada će pružati slabašna senka palme. Asad je uživao u svežini, dok je još trajala.

„Hoće li biti trećeg puta? Ili četvrtog? Nećeš li se vratiti večeras i pružiti mi priliku da te bolje... upoznam?“ Safijini prsti su mu klizili niz ruku.

Asad je bacio kratak pogled na sićušnu naložnicu. Stajala je prekrštenih nogu, uspravnih leđa i ramena povučenih unazad kako bi istakla svoje nevelike, kruškaste grudi. Nagoveštaj osmeha pojavio mu se na krajevima usana. „Možda“, rekao je, zagrlivši je rukom oko struka. Pomilovao je po nagoj zadnjici pre nego što ju je lako pljesnuo. „A sad, vrati se unutra pre nego što se prehladiš.“

Safija se nasmejala i odmaknula od njega. „Hoću li te videti večeras?“

Sjaj u Asadovim očima nije ostavljao mesta sumnji. Posmatrao ju je još nekoliko trenutaka, gledao ju je kako se šepuri prolazeći kroz rešetkasta vrata i ulazi u spavaću sobu. Kada je skrenuo pogled, maska požude koju je krajnje savesno održavao u njenom prisustvu je iščezla; njegovo ožiljcima prekriveno lice odražavalo je samo hladno i disciplinovano samopouzdanje. Sigurnost ubice.

Asad je izašao iz vrta kroz kapiju u spoljašnjem zidu. Safijina vila se nalazila usred gusto naseljenih uskih uličica koje su oivičavale središnji bazar Palmire. Sagradila ju je, tvrdila je Safija, drevna kraljica Zenobija, a milosnica ju je održavala zahvaljujući darežljivosti njenih bezbrojnih pokrovitelja – činjenica koja nije promakla Asadovoj pažnji. Safija je bila miljenica najbogatijih sinova Palmire, njenih prinčeva, trgovaca i šeika, muškaraca koji su posedovali potrebna novčana sredstva da joj omoguće raskošan život; zašto je, onda, ona tražila društvo čoveka *njegovog* kalibra: po svim pričama, probisveta bez prebijene pare sa reputacijom nasilnika?

Da je posredi bila ijedna druga žena, Asad bi to pripisao jednostavnoj dosadi, dobrodošloj razonodi nakon beskrajne parade kultivisanih budala koje su ukazivale počast njenoj postelji. Ali ne i Safija. Ona je bila suviše proračunata. *Zašto? Šta je to mogla zadobiti?* Asadove oči se suziše. Spremao se da napusti Palmiru i krene za Bagdad pre kraja meseca – da oduzme život čoveku koga je pratio već više od godinu dana – a u njegovoj prirodi nije bilo da tek tako ode i ostavi pitanja bez odgovora za sobom. Uz božju pomoć, otkriće pravu istinu njenih motiva i uradiće to već ovog jutra...

Asad je koračao niz uličicu između milosničnog doma i susednih zidova Safijinog komšije koji je trenutno boravio u Damasku, poslušujući sa sultanom lično (ili se, barem, tako brbljivi stražar pred njegovom kapijom hvalisao). Poput većine domova u Palmiri, Safijina vila je predstavljala prizemnu građevinu visoku šest metara, od kamenih temelja do ukrasnog zupčastog kruništa krova od belo okrečenog ćerpiča. Iznad niskog baštenskog zidića koji je odvajao Safijin vrt od sokaka, niz stepenica se uzdizao do ravnog krova.

Asad je stao. Premda prigušene zidovima vile, začuo je Safijina tri etiopska roba kako pevaju dok su obavljali jutarnje poslove – od donošenja vode, preko paljenja vatre radi zagrevanja vode za gospodaričinu kupku, do izlaganja izabranih haljina radi odabira jedne koju će kurtizana nositi tog dana. Zaprežna vozila su kloparala po neravnoj kaldrmi obližnjeg bazara; čuo je oštar udarac čekića, i besni vrisak deteta. Čuo je dobroćudni smeh dok je grupa ljudi prolazila nedaleko odatle na putu prema javnim kupatilima – hamamima. Nešto bliže, ulična džukela je nadigla dževu. Asad se osvrnuo i pogledao nazad niz ulicu. Čestice prašine u

vazduhu su se pozlatile s prvim zracima sunca; uskoro, mujezin će se popeti na minaret glavne džamije u Palmiri da pozove vernike na molitvu.

Poput mačke, Asad je skočio i zgrabio vrh baštenskog zidića, a zatim se prebacio preko. Lako je doskočio na zemlju; bešumno se popeo uza stepenice na krov Safijine vile. Kada bi vrešina leta postala nepodnošljiva, najveći deo žitelja Palmire povlačio bi se na krovove svojih domova, gde su spavali ili se dokono zabavljali; Safija takođe. Njen dom je bio krunisan lođom od teškog crvenog kedrovog drveta, sa rupama u obliku rozeta kako bi se iskoristio lutajući pustinjaški vetar. Međutim, Asadovu pažnju su privukle okrugle bakarne cevi – *malkafi* – koje su hvatale vetar i činile sistem provetravanja unutrašnjosti kuće.

I način da se oslušne šta se dešava unutra. 'Trač-rupe', tako ih je zvao njegov stari učitelj, Daud ar Rasul. „Postani čovek od malo reči i nećeš imati zašto da brineš“, Ar Rasul je imao običaj da kaže. Asad je čučnuo na trenutak pored jedne trač-rupe, glave nagnute u stranu dok je napregnuto osluškivao pokušavajući da prepozna Safijin glas; začuo je samo čangrljanje zemljanog posuđa. Pored druge, čuo je glas čoveka koji je govorio na tečnom jeziku Afrike. Asad je išao od jedne do druge trač-rupe, pažljivo stupajući kako ne bi načinio ni najmanji zvuk. Napokon, pored pretposlednjeg *malkafa*, začuo je Safijin mazni glas... isprva jedva čujan, ali sve glasniji kako se Safija nesumnjivo približavala unutrašnjoj rešetki *malkafa*.

„... kunem ti se, do kraja nedelje ću ga vrteti oko malog prsta. Tada će propevati poput slavuja.“

„Budi oprezna s njim“, odgovorio je glas – muški, ali s prizvukom ženstvenosti. Evnuh, možda? „Nemoj mu pružiti ni najmanji povod za sumnju. On nije muškarac s kojim se možeš igrati...“

„Ali on *jest* muškarac, dragi, a muškarci su moja nadležnost – a ne tvoja. Poznajem ih bolje nego što znaju sami sebe. Muškarac mari samo za dve stvari: svoju muškost i svoj ego. Pomiluj jedno ili drugo i on će ti pokloniti svoju naklonost, ali ako pomiluješ oboje – ah, ako pomiluješ oboje, onda nema tajne koju ti neće otkriti, nema poverenja koje neće izdati. Ovaj Emir Noža nije nimalo drugačiji. Da budem iskrena, nemam pojma odakle potiče taj strah koji osećaš od njega. Izgleda mi tako... povodljiv.“

Asad je čuo kako se čovek zagrcnuo. „Povodljiv?“ rekao je kada je povratio dah. „Matori evnuh koji upravlja tvojim domaćinstvom je

povodljiv, Safija. Čovek koji ti peče hleb ili meša tvoje parfeme ili ti donosi papuče je povodljiv. Emir Noža je daleko od toga. On je ubica *đina*, tako mi Alaha! Ljudi pričaju da je prešao preko Krova sveta kako bi učio pod slepim učiteljem iz Kine, na misterioznom Istoku; da je naučio kako da ubija najmanjim dodirom.“

„Mene je dodirnuo, a ja još uvek živim.“

„Zato što nije pozeleo tvoju smrt, ti budalasta ženo! On služi gospodara *Al Hašišije!*“

Safija je frknula. „*Al Hašišija* je najobičniji brlog lopova!“

„Istina, ali oni su bez obzira na to veoma opasni. Ukoliko Emir Noža namerava da ubije vezira Bagdada, Safija, moram da znam kad name-rava da to učini.“

„Čemu sva ova šarada? Ako će to sačuvati život tvom veziru, zašto onda jednostavno ne ubiješ tog Emira Noža i završiš s tim? Zar nemaš nimalo ponosa, Huseine?“

Husein! Asadove usne se izviše u prezrivi osmeh. Poznavao ga je, na kraju krajeva – jedan od vezirovih poslušnika koji je spletkario i kovao zavere dok se u javnosti izdavao za lekara iz KARBale. Evnuh i Safija su očigledno bili bliski kao buve na beduinskom tepihu. Sada mu je, međutim, kurvino nabacivanje bilo savršeno jasno.

„Pokušali smo...“

Asad se pridigao na noge; spustio je šaku na balčak *salavara* i osetio kako bes zarobljen u drevnom sečivu struji kroz njegovo telo. Dovoljno je čuo...

3.

TAJ ČOVEK JE NEVEROVATAN!“ kazao je Husein; njegove nagravljene oči nisu prestajale da se pokreću. Bio je mršav za evnuha, a obrijana glava mu je bila nauljena i presijavala se poput kupole od slonovače. Zlato mu je svetlucalo na prstima i zglobovima ruku. Medaljon u obliku polumeseca, od elektruma* i sedefa, ležao mu je teško na grudima crno-zlatne odežde iz Damaska. Milujuć tespih** od abo-

* *Elektrum*, prirodna legura srebra i zlata. (Prim. prev.)

** *Tespih*, molitvena brojanica sa tačno određenim brojem zrna koja vernicima, na namazu i mimo namaza, služi za nabranje božjih imena. (Prim. prev.)

nosovog drveta, Husein je koračao napred-nazad po Safijinoj gostinskoj sobi, dok su mu sandale tiho šuštale po mermernim podnim pločama. „Otrov, izdajstva, zasede... pokušali smo sve to i nismo uspeali. Izgleda kao da Emir Noža bolje poznaje naše planove od nas samih.“

Safija je leškarila postrance na divanu. Sada je bila obučena u burnus* od providnog lanenog platna boje šafrana i mazila je malu sivu mačku koja je ležala pored nje. Životinja i njena gospodarica mazno su se protegnule, tromе usled sve veće vrućine; milosnica je, barem, uživala u mlazu svežeg vazduha koje je isticao iz rešetke *malkafa* iznad njene glave. „Daj mi bočicu otrova“, rekla je nehajno. „Staviću ga u njegovo vino večeras.“

Huseinovo čelo se naboralo. „Ti? Misliš da možeš uspeli u onome u čemu su bolji ljudi od tebe omanuli?“

„Dabome. Da li je Emir verovao tim tvojim 'boljim ljudima' dovoljno da spava u njihovom prisustvu, ili da jede i pije ono što su mu njihove sluge pripremile? On mi toliko veruje, pa još i više.“

Evnuh je zastao; kuglice tespiha su tiho kliknule jedne o druge dok ih je provlačio kroz svoje manikirane prste, zvuk nalik onome kada delići slagalice padnu svaki na svoje mesto. Bacio je pogled na Safiju. „Zanimljivo“, rekao je. „Ti možeš da uradiš tako nešto?“

Kurtizanine oči se pretvoriše u bodeže kada je shvatila posredno značenje njegovog pitanja. „Ja možda jesam žena, evnuše, ali nemoj me pogrešno smatrati za nežno i nejakо cveće iz harema tvog gospodara! Tvoj strašni Emir Noža neće biti prvi čovek kojeg sam ubila, niti će biti poslednji!“

„Zanimljivo, odista“, rekao je Husein, dok su mu fino uređene obrve bile spojene u dubokim mislima.

Safija je ponovo usmerila pažnju na milovanje mačkinog stomaka; slušala ju je kako prede i ignorisala evnuha koji je prišao lučno zasvođenom prolazu gostinske sobe. Sa druge strane se nalazila kurtizanina ložnica, u kojoj su mirisna ulja i parfemi jedva prikriili mošusni zadah seksa. Nakon izvesnog vremena Safija će pozvati sluškinje i naložiti im da pospreme sobu u iščekivanju Asadovog povratka i da je ukrase crvenim i žutim svilama i svećama od grimiznog loja. Večeras će dočekati ovog asasina, ovog Emira Noža, naga i svetlucava, premazana mirisnim

* *Burnus*, ogrtač bez rukava sa kapom, obično od bele vunene tkanine, koji Arapi nose preko odela. (Prim. prev.)

uljima. Safija se zavalila na ležaju; zatvorila je oči i osetila vlagu i vrelinu između butina. *A kada se zadovoljim, on će umreti.*

Čula je kako se Husein okreće ka njoj. „Ukoliko si zaista ozbiljna u vezi s ovim, imam odgovarajuću mešavinu već destilovanu, premda se mora pomešati s vinom jačeg ukusa od običnog kako bi se sakrio njen...“

Zvuk ga je prekinuo; tiho šuštanje, poput svile koja se razdvaja pod oštrim sečivom bodeža. Potom, tišina. Safija je čekala da evnuh nastavi svoju rečenicu. *Milostivi Alahu! Oduzeli su mu lepe manire kada su mu oduzeli jaja.* „Kako bi se sakrilo šta? Ukus otrova?“ Safija se uspravila na divanu u istom trenutku kada je Huseinova skliznula s njegovih ramena; izbečila je oči na prizor jasno vidljivog beličastog kičmenog pršljena i cureću koštanu moždinu, na dva vodoskoka blizanca jarkocrvene krvi koji su šiknuli iz presečenih arterija njegovog vrata. Evnuhova glava je tresnula na mermerne podne ploče uz kašast, mesnat zvuk ne toliko različit od onoga koji se začuje kada lubenica padne s ivice stola – dok je njegovo telo ostalo upravo još nekoliko trenutaka, čak teturavo koraknuvši prema Safiji pre nego što se stropoštalo na pod.

Safiji se napokon povratila mogućnost govora, i milosnica je zavrištala kada se Asad pojavio iz senki njene spavaće sobe. Zakoračio je preko evnuhovog leša koji se još uvek trzao sa ubistvom u očima i trakom krvi koja se slivala niz oštricu njegovog *salavara*.

„Zašto... zašto si ovde?“ Pokušala je da ustane, očiju iskolačenih u užasu; pored Safije, mačka je zasiktala i skočila s kauča. „Zašto...“

Ne zastavši, Asad ju je ščepao za grlo, podigao je sa divana i pribio uza zid. Još jedan kreštavi vrisak pobegao je između čeličnih prstiju koji su držali Safiju visoko iznad poda.

„Vrišti koliko ti srce ište. Ućutkao sam tvoje robove, a koga je izvan ovih zidova briga za zvuke koji dolaze iz kuće bludnice?“

Grebala je noktima njegovu čeličnu šaku. „Z-zašto radiš ovo? On... on je bio moj lekar!“ Asad se nagnuo bliže, sa nemilosrdnim izrazom na ožiljcima prekrivenom licu. Dodirnuo je vrhom *salavara* njen obraz. Safija se trznula unazad od ledenog dodira čelika, zadrhtala, a zatim vrisnula kada su joj se pipci mržnje koja kida dušu poput crva ugnezdili u lobanji. „Nema drugog boga osim Alaha“, prošaptala je sklapajući oči.

Asad je ignorisao njenu molitvu. „Tvoj lekar je bio pseto koje je odavno trebalo da lišim života. Ovo je dan tvoje smrti, Safija, ali pred sobom imaš mogućnost izbora: odgovori mi iskreno, ispričaj mi sve što

znaš, i tvoja smrt će biti brza i bezbolna. Ili nastavi da me lažeš, i obećavam ti, skončaćeš u dugoj agoniji. Izbor je samo tvoj.“

Milosnica je hitro otvorila oči. „Molim te, Asade! Ja...“

„Biraj.“ Emir Noža joj je pritisnuo oštricu na obraz; oči su mu bleštale poput komadića zaleđenog lavinog stakla.

„Šta... šta želiš da znaš?“

4.

S AFIJA JE NA KRAJU umrla lako, dok je mujezin pozivao vernike na popodnevnu molitvu. Asad je stajao iznad njenog tela, čija je lepota bila neukaljana, izuzev uske rane ispod leve dojke na mestu gde je ubod bodežom zaustavio kucanje njenog srca; asasin je obrisao krv sa oštrice *salavara* komadom tkanine otkinutim sa poruba njenog burnusa, a zatim je vratio sečivo u kanije. Skrenuo je pogled sa Safijinog tela na evnuhov obezglavljeni leš. Vezir Bagdada je imao više očiju i ušiju u Palmiri nego što je Asad zamišljao, najmanje desetinu, i svi do jednog su bili usredsređeni na *njega*. Takva žestoka odlučnost i volja za životom beše retka među neprijateljima *Al Hašišije*, koji često nisu preduzimali nikakve mere opreza osim molitvi – birajući radije da stave svoju sudbinu u Alahove ruke.

Čovek rešen u nameri da živi činio je Asadov posao izazovnijim. Neka tako bude! Udovoljiće toj bednoj ludi. Promeniće svoje planove; krenuće za Bagdad već danas umesto krajem meseca. *Ali prvo...* prešao je pogledom od jednog trupla do drugog.

Asadu ubijanje nije bilo strano čak i pre nego što se zakleo na vernost Skrivenom gospodaru Alamuta; ispekao je taj zanat u železnoj pećnici Palestine, boreći se protiv franačkih osvajača koji su zauzeli Jerusalim. Međutim, ono što su ga njegova braća u *Al Hašišiji* naučila beše kako da ubija beščujno, brzo i bez kajanja. Ipak, osetio je blagi nalet tuge dok je iznosio Safijino telo u vrt, gde će se pridružiti Huseinovom i telima njenih kućnih robova – skupa sa hrpom krvlju natopljenog platna – na dnu rezervoara za vodu iz kojeg se napajala fontana. Uprkos njenom izdajstvu, Safija je bila prijatna družbenica. No, prijatna ili ne, Safija je izabrala svoj put.

Asad je ćutke kleknuo i prebacio je preko opekoma obloženog zidića rezervoara za vodu; nije izustio nikakav blagoslov kada je njeno telo pljusnulo u vodu s ostalima, niti je izgovorio bilo kakvu molitvu kad je vratio drveni poklopac natrag na mesto. Uz malo sreće, proći će dani pre nego što bilo ko pronade njihove leševe.

Asad nije gubio vreme. Iz kurtizanine vile krenuo je na jug, prema najstarijem stambenom delu grada. Podneva su donosila osećaj bezvoljnosti na ulice Palmire, dok su muškarci umesto šetnje tražili hladno piće i odmor u senkama među kojima su tražili zaklon od žestoke vreline sirijske pustinje. Dućani su bili zatvoreni; ulične tezge na bazaru zabravljene, dok su prodavci leškarili ispod prugastih cirada u obližnjim dvorištima i vrtovima. Žene su se preznojavale u haremima.

Asadovo odredište je nadvisivalo ruševine rimskog hipodroma – karavan-saraj sa oronulom fasadom od gipsa koji se krunio i otpadao, ukrasnim gvozdenim rešetkama na pendžerima i lučno zasvođenim prolazom visokim bezmalo tri sprata. Bradata lica su zurila nadole sa krova, dok su u unutrašnjem dvorištu mazgari i kamilari ležali izvaljeni među stubovima arkada; neki su pili vino i bacali kockice, dok su drugi dremali. Životinje za koje su bili zaduženi, deo karavana koji je čekao prispeće pošiljke vina od datula, ležale su u središtu dvorišta ispod lišća palmi, rićući i njaćući, i mahale repovima u pokušaju da se odbrane od rojeva muva.

Niko se nije pomerio da ga zaustavi dok je asasin prolazio kroz otvorena vrata karavan-saraja i kretao uz klimave, trošne stepenice prema trećem spratu. Stražari su šetkali galerijom, i povremeno su se naginjali preko balustrade kako bi bacili pogled nadole u dvorište; ljudi surovih očiju, sa turbanima obmotanim oko šlemova i verižnjačama ispod odora, koji su držali ruke dobro udaljene od balčaka mačeva dok je asasin s licem prekrivenim ožiljcima prolazio pored.

„Faruče!“ pozvao je, otvarajući vrata koja su vodila u stambene prostorije vodiča karavana. Glas mu je odzvanjao kroz kratak ulazni hodnik koji je vodio u gostinsku prostoriju. Mesto je bilo oskudno opremljeno: izbledeli jastuci za sedenje i sofa sa nargilama, kredenac na kojem je stajala uljana lampa. Trščane prostirke prekrivale su pod, a preko njih su ležali ćilimi izatkani u nijansama plave svile i vune boje krema, iskrzanih ivica i prašnjavi. „Bog te prokleo! Faruče!“

Ćovek se pojavio kroz zavesu od niski drvenih zrna. Beše to Per-sijanac, brade nauljene i zašiljene na vrhu, sa izrazom zabrinutosti na